

Der er maaffee mange Bestemmelser deri, som ere brugbare — hvorvidt det virkelig er Tilfældet, skal jeg naturligviis ikke nu indlade mig paa — og naar de ere blevne gjorte praktisk anvendelige, ville de jo først faae deres rette Betydning; dernæst vilde ogsaa det Spørgsmaal, om disse Bestemmelser ere nyttige eller ikke, først da kunne affhandles med nogen Virkning, naar de vare blevne anvendte paa en virkelig Finantslov, der forelaa; men saaledes i Almindelighed at bestemme, hvorledes Finantslove skulle affattes, det troer jeg ikke er til nogen Nytte. Skal man praktisk anvende saadanne Bestemmelser, og finder, at de ikke kunne bruges, saa tager man dog intet Hensyn til dem. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Indenrigsministeren: Den Hovedindvending, som den ærede Rigsdagsmand, der nu havde Ordet, fremførte mod Lovforslaget, nemlig den, at det, selv om det blev ophøjet til Lov, ikke havde nogen Betydning, er en Indvending, som jeg ikke fra mit Standpunkt tør tilegne mig, men som fra den ærede Forslagsstiller's Standpunkt turde være uigendrivelig. Naar han nemlig har villet gjøre gjældende, at Finantsloven i det enkelte Aar skulde være en Lov over alle Love, saa bliver den naturligviis ogsaa en Lov over den nu foreliggende; det er Nemesis, som her rammer ham, at han kommer til at gjøre et Forslag, som ikke vil have nogensomhelst bindende Betydning, fordi han opstiller en Sætning om Finantslovens Gyldighed over alle Love, som er aldeles uholdbar, hvad han ogsaa af og til føler, og hvorved han da kommer hen til at gjøre saadanne Forslag som dette. Hvis den Anskuelse var rigtig, at Finantsloven var en Lov over alle Love i det enkelte Aar, saa var selve denne Lov en fuldstændig Nullitet, en fuldstændig Uting. Jeg kan imidlertid naturligviis efter den i Grundloven hjemlede Betydning af Finantsloven ikke tilegne mig denne Indvending og skal derfor lade den ligge. Derimod er der af den ærede Rigsdagsmand, som nys havde Ordet, gjort en anden Indvending gjældende mod forskjellige Partier i Lovforslaget, som under alle Omstændigheder forekommer mig fuldkommen vel grundet; det er nemlig

den, at de streife ind paa Grundlovens Omraade. Den Anskuelse, som den ærede Rigsdagsmand fra Helsingør har fremsat, nemlig at man ikke ved almindelige Love maa ville give enten Tillæg til eller authentiske Fortolkninger af Grundlovsbestemmelser, er i sin Almindelighed fuldkommen rigtig, og saasnart et Lovforslag forsøger derpaa, saa gaar det en Vej, der ikke kan bestaae med Grundloven. Jeg vil i det Enkelte komme tilbage hertil.

Den første Indvending, som Forslaget fremkalder, er en formel Indvending; det betegnes nemlig som Forslag til en Lov om Affattelsen af Forslag til Finantslove, men det er jo aabenbart, at det er noget meget Mere; der er enkelte Bestemmelser deri, der gaar ind under Titelen, men der er saamange Bestemmelser, der gaar udenfor Titelen's Omraade, at man ikke engang efter den gamle Sætning, at Benævnelsen maa tages efter det Væsentlige, paa nogen Maade kan forsvare Lovens Omraade. Hvis man nøie gjennemgik alle Lovforslagets Bestemmelser, hvilket jeg ikke drister mig til, fordi jeg vilde komme til at anvende mange Timer derpaa, saa vilde det vise sig, at det kun er den mindste Deel af de enkelte Paragrapher, der passer til Titlen. Man kan imidlertid svare mig, at Titlen kan forandres, og at det altsaa ikke er nogen afgjørende Indvending mod Indholdet, men det er dog unægtelig en væsentlig Indvending mod den hele Maade, hvorpaa Forslaget træder frem.

Tager jeg nu Hensyn til den 1ste Paragraph, da er det en af de Paragrapher, der rammes af den almindelige Bemærkning, som Rigsdagsmanden for Helsingør gjorde gjældende. Det er allerede noget Egget, naar man i § 1 seer Bestemmelser gjentagne, som findes i Grundloven — hele den første Sætning „paa hver ordentlig Rigsdag, strax efterat samme er sat, fremlægges Forslag til Finantsloven for det følgende Finantsaar, indeholdende et Overflæg over Statens Indtægter og Udgifter“, og den sidste Sætning i Paragraphen „Finantsloven behandles først i Folkethinget“ ere jo nemlig en ordret Afskrift af Grundlovens § 52.